

tænkte Per og betragtede smilende disse firkan-
tede Skikkelser, der alle syntes ham bekendte og
dertil at ligne hinanden som Brødre og Søstre.

Og han faldt et Øjeblik i Tanker.

Altsaa skulde der virkelig nu begyndes paa hans
store Reformationsværk! Det var helt underligt at
tænke paa. Efter de mange Ensomhedsaars bryd-
somme Overvejelser, elter saa mange Forberedelser
og forgæves Tilløb skulde endelig idag — den fjor-
tende Maj — Grundstenen lægges til det nye Rige,
som han Stykke for Stykke havde udformet af sin
Tankes Kaos, egenlig lige siden han var en Dreng
paa elleve Aar. Og dernede gik det intet anende
Folk — Raastoffet til Fremtidens Danmark, det
døde Ler, som han lig en Gud drømte om at om-
skabe i sit Billede og indblæse sin frigjorte Aand.

Han smilte igen, idet han endelig gav sig i Færd
med at sæbe sine Kinder ind.

Der var lidt Galskab heri, — han saae det godt
nu. Men det skræmmede ham ikke. Det var ham
tværtimod en Tilfredsstillelse og Betyggelse at vide
sig i Besiddelse af det Gran Vanvid, hvormed den
lille verdenskløge Maler i Rom havde sagt, at uden
det vandtes ingen store Sejre mellem Menneskene.

Efter tilendebragt Barbering ringede han paa Jom-
fruen, der bragte ham hans Morgenkaffe og Dagens
Aviser. Han var sulten, og den hjemlige Opdæk-
ning skærpede yderligere hans Appetit. Hvor nød
han det efter saa mange Maaneders Forløb igen
at faa Rugbrød og dansk, saltkærnet Smør! Ikke
længe havde et Maaltid smagt ham som dette! —
Med Aviserne blev han derimod hurtigt færdig. For
Landets indre Politik havde han ingen Interesse,
og de mange Artikler om Teater, Literatur og
Maleriudstillinger sprang han af gammel Vane over.